

عنوان مقاله:

نقش ابوحیان توحیدی در تصوف اسلامی با تکیه بر کتاب الاشارات الالهیه

محل انتشار:

کنگره بین المللی فرهنگ و اندیشه دینی (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسنده:

کبری ذوالفقاری - کارشناس ارشد رشته زبان و ادبیات عرب دانشگاه تربیت مدرس

خلاصه مقاله:

دوره سوم خلافت عباسی در بغداد که مصادف با قرن چهارم هجری است، دوره ضعف و آشفتگی فرهنگی، اقتصادی و اجتماعی به شمار می رود که از مظاهر آن پیدایش فرقه ها و مذاهب مختلف و جریان هایی مانند تصوف و زندقه است. ازجمله متفکران معاصر با این دوره، ابو حیان توحیدی است. او ادیب، فیلسوف، منتقد اجتماعی و صوفی قرن چهارم هجری است که جامع بیشتر علوم مثل فقه و کلام و نحو و زبان و شعر و ادب و فلسفه است. این فیلسوف ادیب، متأثر از اوضاع نابسامان عصر عباسی و تجربیات تلخ و زندگی پر مشقت، در اواخر حیات به تصوف گرایش بیشتری پیدا کرد که نتیجه آن نگارش کتاب الاشارات الالهیه است که حاوی ادعیه و مناجات هایی با اسلوب زیبا همراه با مضامین معرفتی و گرایش های صوفیانه است. این پژوهش با روش توصیفی تاریخی به گرایش صوفیانه ابو حیان و بررسی جلوه های -تصوف، با تأکید بر پدیده غربت و خود شناسی در کتاب الاشارات الالهیه، پرداخته است. نتایج بحث حاکی از آن است که ابوحیان توحیدی با انتقال از غربت شخصی به غربت وجودی و صوفیانه و معرفی خودشناسی به عنوان راه خداشناسی عرفان حقیقی، بدون انحراف از مسیر عقلی، به جاده تصوف گام نهاده و اثر ارزشمندی چون الاشارات الالهیه را به عنوان یکی از مناجات های صوفیانه و بلیغ در حوزه تصوف اسلامی آفریده است.

کلمات کلیدی:

ابوحیان توحیدی، تصوف، الاشارات الالهیه، غربت خودشناسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/300606>

